

BILAG C1

Niels Bo Poulsen og Jørgen Staun: Rusland har igen udviklet sig til en militær stormagt¹.

Altinget.dk. 21.1.2021. Uddrag.

Niels Bo Poulsen er chef for Institut for Militærhistorie, Kulturforståelse og Krigsteori på Forsvarsakademiet, og Jørgen Staun er lektor i international politik ved Institut for Strategi på Forsvarsakademiet.

Vesten blev taget på sengen, da russiske specialstyrker og prorussiske grupperinger i løbet af få dage i slutningen af februar 2014 besatte det regionale parlament i hovedstaden Simferopol på Krim. I en velplanlagt og dybt professionel operation blev Krim besat af ”små grønne mænd”, næsten uden at der blev løsnat et skud. Alle de russiske soldater, som deltog på Krim, havde egne kommunikationsmidler. Herunder var nogle i stand til at blokere eller undertrykke fjendtlig kommunikation. I de senere år har Rusland bygget op til og øvet sig til konflikt mod en endnu stærkere modstander – Nato. Det er vigtigt at understrege, at Ruslands nyvundne styrke ikke i sig selv betyder, at man i Kreml planlægger en militær konfrontation med Nato. Selvom Ruslands overordnede militærdoktrin er defensiv af natur, er hæren organiseret sådan, at den er i stand til i en krisesituation at tage initiativet og gennemføre en større konventionel krig med meget kort varsel. Øvelsesmønsteret over de senere år vidner om en tydelig udvikling: Rusland øver sine væbnede styrker i med kort varsel at kunne gennemføre store, konventionelle operationer mod en ligeværdig modstander (Nato).

Ruslands flåde er ikke, hvad den var i Sovjetunionens velmagtsdage. I praksis ser vi et Rusland, som langsomt mister evnen til at operere på verdenshavene. For at kompensere for den manglende evne til at operere langt fra hjemlandets kyster har man i stedet søgt at udruste de nye, mindre krigsskibe – fortrinsvis fregatter og korvetter – med langtrækkende præcisionsmissiler, eksempelvis af typen Kalibr. Rusland besidder en yderst moderne og kapabel ubådsflåde, kun overgået af USA's. Den giver Rusland sikkerhed for at have nærmest usårlige atomvåben dybt under havets overflade, ligesom det giver mulighed for at kunne forstyrre USA's evne til at undsætte sine allierede i Europa over Atlanten.

På det luftmilitære område har Rusland i en årrække brugt en del ressourcer på at udvikle og modernisere sine luftforsvarssystemer. De russiske militærteoretikere har nemlig set, hvordan USA og Nato fører krig og har konkluderet, at Vestens luftoverlegenhed er en af alliansens væsentligste styrker. Omvendt er afhængigheden af disse ekstremt dyre luftbårne våbenplatforme en af alliansens væsentligste sårbarheder. Derfor har Rusland haft fokus på at udvikle og producere jordbaserede luftforsvarssystemer i en variation og mængde, som ingen andre lande har.

På kernevåbenområdet er Rusland ikke blot en stormagt, men en regulær supermagt. Rusland råder den dag i dag over 46 procent af verdens atomsprænghoveder foran USA med 41 procent. Begge lande har omkring 1.550 til 1.600 af dem deployeret¹, som aftalt i våbenkontrolaftalen New Start, der udløber i februar måned i år, hvis den ikke forlænges. Hertil har Rusland 2.740 strategiske atomvåben i reserve (USA har 2.050), som med kort varsel vil kunne gøres klar til affyring.

I yderste konsekvens besidder Rusland i dag styrken til at kunne besætte de baltiske lande eller det østlige Polen relativt hurtigt – inden Nato kan nå at gøre noget. Men det er næppe styrets plan. For så længe Nato indeholder et troværdigt amerikansk løfte om sikkerhedsgarantier, vil en storkrig ikke kunne vindes af Rusland. Truslen fra Rusland handler også om, at landet blander sig stadig mere aktivt i de demokratiske staters indre forhold. Denne indblanding går fra meningspåvirkning over hacking og forsøg på valgmanipulation til mord på russiske borgere.

---

¹ Deployeret betyder her klar til anvendelse.